

ประวัติวัดสิงห์ ตำบลหนองโสน

วัดคูบ้าน
ตำน่านเมืองเพชร

ประวัติความเป็นมาของวัดสิงห์ ตำบลหนองโสน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

ประวัติเดิม เป็นที่ตั้งของ “วัดกลบ” เป็นวัดที่เคยเจริญรุ่งเรืองสมัยกรุงศรีอยุธยา วัดอยู่ติดกับแม่น้ำเพชรบุรี แต่ต่อมาแม่น้ำหลายครั้งทำให้แม่น้ำเพชรบุรีเปลี่ยนทิศของเส้นทางน้ำและนำกลางพื้นที่บริเวณวัดกลบออกเป็น สองส่วน (ภาษาชาวบ้านเรียกว่า วัดอกแตก) และที่นำแปลกใจเมื่อที่ดินที่ถูกแบ่งโดยแม่น้ำเพชรบุรีทั้งสองฝั่งมีเนื้อที่เท่ากัน คือ ๑๔ ไร่ ๒ งาน วัดกลบที่อยู่ทิศตะวันตก มีความซำหวัดไพรมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ได้มีท่านขุน ซึ่งในขณะนั้นทำงานเป็นเสมียนตราของทางการ ได้มาบูรณะซ่อมแซมและเปลี่ยนชื่อวัดตามตำแหน่งของท่าน เป็นชื่อ “วัดขุนตรา” และมีการทำรางวัดเนื้อที่อย่างถูกต้องในสมัยของพระครูสหาย เหวโด (หลวงพ่อสหาย) ส่วนวัดกลบฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ (ปัจจุบันคือวัดสิงห์) ยังมีพระภิกษุจำพรรษาเรื่อยมา จนมาถึง รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ตอนปลาย วัดสิงห์ ได้ตั้งอยู่ระหว่างตำบลบ้านหม้อ-ตำบลคลองกระแชง ติดกับแม่น้ำเพชรบุรี ใกล้สะพานสุพรรณิณีในปัจจุบัน เป็นวัดที่ตั้งวัดหนึ่ง ในสมัยนั้น มีเจ้าอธิการชม จนฺทโชติ เป็นเจ้าอาวาส มีตราประทับประจำตำแหน่งในการปกครอง คือ เจ้าคณะหมวดคลองกระแชง ซึ่งขณะนั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ท่านทรงพระประชวรอยู่บ่อย ๆ แพทย์หลวงที่รักษาพระอาการอยู่นั้นได้แนะนำให้พระองค์ท่านทรงแปรพระราชฐานไปอยู่ในสถานที่ ที่สะดวกสบาย มีแม่น้ำและมีบรรยากาศที่ดี จึงได้มีพระราชดำริสร้างพระราชวังเกิดขึ้น แต่ที่เดิมที่จะสร้างนั้นเป็นที่ตั้งของวัดอยู่ ๒ วัด คือ วัดชีปะขาว และวัดสิงห์ นายช่างใหญ่ที่ทำการสร้างวัง จึงได้กราบทูลพระองค์ให้ทรงทราบ พระองค์จึงได้พระราชทานที่ดินจำนวน ๑๔ ไร่ ๒ งาน ให้ทำการเคลื่อนย้ายวัดไปตั้ง ณ ที่แห่งใหม่ที่ได้พระราชทานให้ ซึ่งปัจจุบันพื้นที่ตรงนั้นคือ ที่ตำบลยางห้อยซึ่งอยู่เยื้อง ๆ กับวัดท่ากระแตเทียม แต่อยู่คนละฝั่งกัน และทรงพระราชทานทรัพย์จำนวน ๘๐ ซึ่งเพื่อเป็นค่าซื้อตอนเสนาสนะ เช่น กุฏิ ศาลาการเปรียญ เมื่อพระองค์ท่านได้มอบหมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในปี พ.ศ. ๒๔๕๓ เดือน ๔ ขึ้น ๙ ค่ำ จึงเริ่มทำการเคลื่อนย้ายกุฏิสงฆ์บางส่วน แต่เจ้าอธิการชม เจ้าอาวาส ไม่ได้ไปสร้างวัดยังที่ ๆ ได้พระราชทานให้ กลับมาสร้างวัดที่วัดกลบเดิม ที่ทรุดโทรม โดยมีชีวิตวัดที่มีชื่อว่า คล้อย เป็นหัวหน้าดูแลวัดในขณะนั้นนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๕๓ เป็นต้นมา จึงเกิดเป็นวัดสิงห์ (วัดกลบ) มีชื่อวัดกลบต่อท้าย และต่อมาชื่อวัดกลบได้อันตราทราในเหลือแค่ชื่อวัดสิงห์ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้

วัดสิงห์ในอดีต มีกุฏิสงฆ์สร้างเป็นหมู่ เรียกว่า คาวล้อมเดือน เป็นหลัง ๆ ละ ๓ ห้อง เป็นแถว ๆ ละ ๔ หลัง มีหอระฆังทางด้านทิศตะวันตก หอชั้น ๒ หอ อยู่ข้างละ ๑ หอ ส่วนตรงกลางเป็นที่รองรับบุญโดยโยมของเจ้าอาวาส ส่วนทางด้านทิศตะวันตกเป็นขนาบดินไปลงแม่น้ำ ส่วนศาลาการเปรียญของเดิมมีอยู่ ๑ หลัง เจ้าอธิการชม เจ้าอาวาสนำมาจากวัดสิงห์อีก ๑ หลัง รวมเป็น ๒ หลัง สร้างติดกัน และมีกุฏิเก่าที่พระภิกษุสงฆ์อยู่เก่าได้สร้างวัดมริมน้ำและในขณะมั่ง (ปัจจุบันคือโรงครัว โรงเลี้ยง ศาลาบำเพ็ญกุศล) ส่วนอุโบสถเป็นไม้เก่าทรุดโทรม เจ้าอธิการชม เจ้าอาวาส ดำริสร้างใหม่เป็นปูนคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง และมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในสมัยพระครูวชิราทร (หลวงพ่อยอด) และพระครูโกศลวิธรรม (หลวงพ่อด้วน) ที่เห็นเป็นปัจจุบันนี้

ลำดับเจ้าอาวาสทั้งในอดีตและปัจจุบัน

๑. เจ้าอธิการชม จนฺทโชติ เป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๓ - พ.ศ. ๒๔๘๖
๒. พระครูวชิราทร (หลวงพ่อยอด) เป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๗ - พ.ศ. ๒๕๑๗
๓. พระครูโกศลวิธรรม (หลวงพ่อด้วน) เป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ - พ.ศ. ๒๕๔๘
๔. พระปลัดลำพอง ลูกโร (หลวงพ่อนาค) เป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๘ จนถึงปัจจุบัน

ข้อมูลจาก : พระปลัดลำพอง ลูกโร (หลวงพ่อนาค)

